

INGEZONDEN.

Geachte Redactie!

In de vergadering van de „Afdeeling Dordrecht” der „Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst” van 6 Mei 1898 heeft de vraag van het Hoofdbestuur:

„Zal onze Maatschappij zich blijven bewegen langs den tot dusverre door haar gewoonlijk gevolgden weg? Of zal zij, meer als een vakvereeniging optredende, besluiten nemen, die voor haar leden in de uitoefening hunner praktijk als voorschriften van bindende kracht zullen gelden?” een punt van ernstige en opzettelijke overweging uitgemaakt.

De afdeeling heeft zich met algemeene stemmen verklaard vóór de uitspraak „dat het nemen van besluiten, voor de leden als voorschriften van bindende kracht geldende, niet dan bij uitzondering moet geschieden; namelijk slechts dan, wanneer bijzondere omstandigheden dit noodzakelijk maken. Dergelijke besluiten moeten slechts genomen kunnen worden met minstens $\frac{2}{3}$ van het aantal ter vergadering uitgebrachte stemmen”.

Enkele leden waren er zelfs voor, dat de Maatschappij geheel als vakvereeniging op zou treden, en meenden dat, misschien binnen korten tijd, de omstandigheden, de ontwikkeling van het maatschappelijk leven, er ons toe zullen noodzaken als tot het eenige middel om onze rechten onverkort te handhaven.

Toch meende men dat thans het oogenblik daarvoor nog niet gekomen is, maar dat men evenmin moet schromen nu reeds een stap in die richting te doen, ten einde niet plotseling verrast te worden door gebeurtenissen en toestanden, die gemakkelijker te voorkomen dan te wijzigen zijn. Men denke bijv. aan de toestanden in Engeland op het gebied van het ziekenfondswezen. Voorzichtig dient men echter de stappen in die richting te doen, daar de geneeskundigen nog niet door de omstandigheden de noodzakelijkheid geleerd hebben zich in sommige gevallen aan de voorschriften van de groote meerderheid der vakgenooten te onderwerpen. Wij behoeven niet te vreezen hierdoor onze individualiteit te verliezen, wanneer wij het geven van dergelijke voorschriften beperken tot die gevallen, waarin de enkeling niets vermag en door samenwerking alleen iets te bereiken valt in het belang van onze patiënten en van onzen stand.

Voorzichtigheid is daarom vooral aan te bevelen omdat door te veel voorschriften enkele leden genoodzaakt zouden kunnen worden onze gelederen te verlaten en aldus de schoone organisatie der Nederlandsche geneeskundigen zou worden verbroken, die in de toekomst nog zoovele belangrijke dingen tot stand zal kunnen brengen.

Thans doet zich de vraag voor of we bij de conclusies van het rapport der H.H. P. F. VERMAST, A. MIJNLIEFF en H. PINKHOF voor een geval staan, waarin bijzondere omstandigheden het nemen van bindende besluiten noodzakelijk maken.

Hierop heeft de Afdeeling Dordrecht gemeend bevestigend te moeten ant-

woorden, daar alleen dan samenwerking met de verschillende verzekeringsmaatschappijen mogelijk kan zijn, indien bij het definitief vaststellen der regelen, niet alleen zij, maar ook de geneeskundigen tot het naleven daarvan gebonden zijn.

Ware dit niet zoo, dan zal toch geen enkele Maatschappij bereid bevonden worden haar formulieren in onzen geest te wijzigen, wel wetende, dat in de praktijk het voor de meeste artsen op den duur onmogelijk is te weigeren verklaringen in te vullen, die door vele andere zonder bezwaar ingevuld worden.

Welke waarde zullen de maatschappijen hechten aan besluiten door ons genomen, indien deze niet bindend zijn voor de leden? Welke wijziging in de bestaande toestanden zullen wij door dergelijke besluiten verkrijgen?

Wij staan hier dus voor het zeer bijzondere geval dat onze Maatschappij, in overleg getreden zijnde met vertegenwoordigers van een paar groote verzekeringsmaatschappijen, alleen door eendrachtige samenwerking kan komen tot een regeling, die maakt dat wij onze medewerking aan de ontwikkeling van het verzekeringswezen verleen, zonder de belangen onzer patiënten te schaden.

Ten einde dit tweeledig doel te bereiken komt het der Afdeeling wensche-lijk voor eenige wijzigingen in de conclusies van genoemd rapport voor te stellen, waarvan de voornaamste is aan conclusie 3 een derde voorwaarde toe te voegen van dezen inhoud:

„3°. De verzekeringsmaatschappij vraagt de sub 2°. genoemde verklaring „eerst nadat de uitkeering is geschied en verbindt zich de rechtmatigheid „der uitkeering nooit op grond van onze verklaringen te betwisten, ook dan „niet, wanneer de medicus in een bijzonder geval weigert de verklaring in „te vullen”.

Eerst als deze voorwaarde vervuld wordt en op de polis vermeld staat, hebben wij de zekerheid de belangen onzer patiënten niet te zullen schaden. Het verkrijgen van een vertrouwbare statistiek wordt dan door ons niet meer verhinderd.

Namens de afd. Dordt en Omstr.
der Ned. Mpij. t. b. d. G.

de Secretaris

DR. A. N. VAN PRAAG.

Aan den Hooggeleerden Heer Dr. H. TREUB, Hoogleeraar.

Hooggeachte Professor!

Het stuk, dat uit uw pen gevloeid is als antwoord op de bestrijding van uw Parijsche correspondentie, stemt tot groote dankbaarheid omdat het nu vaststaat, dat gij facultatief neo-malthusiaan zijt en er dus omtrent uw standpunt ten opzichte van het neo-malthusianisme geen onzekerheid meer over blijft.

Doel van dit schrijven is niet te pogen U te doen terugkomen op uw besluit om verder over deze quaestie te zwijgen: het beoogt slechts aan te toonen hoe uw antwoord een duidelijke miskenning van de bedoeling uwer